

strafforfølgning (»ne bis in idem«), samt hvor den, der ønskes udleveret, er under den kriminelle lavalder.

Hvis der foreligger en fakultativ (valgfri) afslagsgrund, kan landene afslå at gennemføre en nordisk arrestordre og dermed udlevering. Konventionen indeholder i *artikel 5* fem fakultative afslagsgrunde, der f.eks. omhandler tilfælde, hvor den person, der er omfattet af en nordisk arrestordre, allerede retsforfølges i det anmodede land for de samme lovovertrædelser, som ligger til grund for arrestordren, eller hvor den eftersøgte person er blevet endeligt dømt for de samme handlinger i et land uden for Norden og EU, forudsat at sanktionen i tilfælde af domfældelse er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter domslandets lovgivning.

I forhold til den gældende nordiske udleveringsordning og rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre indeholder den nordiske udleveringskonvention ikke afslagsgrunde vedrørende politiske forbrydelser og forældelse, jf. § 4 i den nordiske udleveringslov og rammeafgørelsens artikel 4, stk. 4, der er gennemført i dansk ret ved udleveringslovens § 10 e.

Den nordiske udleveringskonvention åbner i *artikel 6* mulighed for, at der i forbindelse med udlevering til strafforfølgning af en person, der er statsborger i eller bosat i det anmodede land, kan stilles betingelse om, at den udleverede overføres til det anmodede land for at fuldbyrde den straf, der måtte blive idømt.

3.3. Behandling af sager om udlevering til de nordiske lande

En nordisk arrestordre skal udstedes af en juridisk myndighed, som det anmodende land i medfør af *artikel 3* i den nordiske udleveringskonvention har udpeget. Arrestordren skal indeholde en række oplysninger, som er nærmere opregnet i *artikel 7*, og der er som bilag til konventionen medtaget det certifikat, der udgør den nordiske arrestordre.

Den nordiske udleveringskonventions kapitel 2 (*artikel 8-21*) indeholder nærmere regler om udleveringsproceduren, herunder om varetægtsfængsling. Den person, der er omfattet af en nordisk arrestordre, skal efter konventionen kunne anholdes og varetægtsfængsles for ethvert forhold, der kan medføre udlevering på grundlag af en nordisk arrestordre. Det er efter konventionen i øvrigt overladt til den judicielle myndighed i det anmodede land i overensstemmelse med national ret at afgøre, om den anholdte fortsat skal være frihedsberøvet i forbindelse med undersøgelsen af, om en nordisk arrestordre skal imødekommes.

Den fuldbyrdende judicielle myndighed (dvs. den myndighed, som det anmodede land har udpeget) skal

træffe afgørelse om, hvorvidt en nordisk arrestordre skal imødekommes. En nordisk arrestordre skal behandles og fuldbyrdes som en hastesag, jf. *artikel 14*, og i konventionen opstilles visse frister for sagsbehandlingen, f.eks. bør den endelige afgørelse om udlevering, i de tilfælde hvor den eftersøgte giver sit samtykke til udlevering, træffes senest 3 dage efter, at samtykket er givet, og i andre tilfælde bør afgørelsen træffes senest 30 dage efter anholdelsen af den eftersøgte.

Ud over frister for selve afgørelsen om udlevering indeholder den nordiske udleveringskonvention også visse frister for gennemførelsen af en afgørelse om udlevering, der således som udgangspunkt skal finde sted senest 5 dage efter, at der er truffet afgørelse om udlevering.

Fristen for udlevering er forholdsvis kort, men i praksis vil der i en række sager kunne ske udlevering hurtigere. Dog vil der også kunne opstå situationer, hvor en udlevering ikke vil kunne finde sted inden for den fastsatte frist. Disse situationer reguleres af *artikel 19, stk. 3-5*, der bl.a. indebærer, at udlevering midlertidigt kan udsættes af humanitære grunde.

Fristerne i *artikel 14* og *19* er væsentlig kortere end i den europæiske arrestordre. Dette skal bl.a. ses i lyset af, at der inden for Norden er et tættere samarbejde mellem de judicielle myndigheder, og at retssystemerne er meget ens. De fastsatte frister er – som i den europæiske arrestordre – alene vejledende. Det skal dog tilstræbes, at fristerne overholdes i videst mulig omfang.

Den nordiske udleveringskonventions kapitel 3 (*artikel 22-25*) vedrører virkningerne af en udlevering, herunder spørgsmålet om eventuel retsforfølgning for andre lovovertrædelser, end den der ligger til grund for den nordiske arrestordre (specialitetsreglen), jf. *artikel 23*.

Udgangspunktet er, at en person, der er blevet udleveret fra det anmodede land på grundlag af en nordisk arrestordre, i det anmodende land vil kunne retsforfølges, dømmes og tilbageholdes for andre lovovertrædelser begået inden udleveringen end den lovovertrædelse, som den pågældende er udleveret for. Dette gælder dog som udgangspunkt f.eks. ikke, hvis udlevering ikke kunne være sket som følge af de obligatoriske afslagsgrunde i *artikel 4*.

Artikel 24 omhandler eventuel videreudlevering for andre lovovertrædelser begået inden udleveringen end den, der ligger til grund for den nordiske arrestordre. Videreudlevering kan som udgangspunkt ske, hvis det land, der ønskes udlevering til, også er et nordisk land. Hvis der er tale om videreudlevering til et EU-med-